

♥ DUŠAN J. HLÍSTA ♥

TUŽO...

[SKLAMANÝ]

www.eknizky.sk

TUHO...

(sklamany)

eknizky.sk

Dušan J. Hlísta

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JEDEŇ PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

TUHO... © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

*„Nic netrvá v světě věčně,
ani láska k jedný slečně“
(z české duchovky)*

V dobe svojej krátkej existencie bolo Letné kino pod hradom v meste T. roku Pána '65 (v XX. storočí) predovšetkým miestom stretnutí začínajúcich sa letných lások. Tradícia je tradícou a nedalo sa jej odolať. Napriek vzdialenosti z domu do kina bol D. ako hendikepovaný v chôdzi odhodlaný tú túru s jednou francúzskou barlou prekonať, aj keby mal pri tom dušu vyplúť – v duchu piesne „Každá láska neco stojí, není pro Ty, co se bojí“. Mal za sebou úspešne prvý ročník ekonómie VŠE a života v Prahe a tak bol doma na prázdninách. Hoci vlastne ani to „rande“ nebola tak celkom jeho priama iniciatíva a zásluha. D. bola vtedy v predmaturitnom ročníku stavebnej priemyslovky v T. V to júnové, takmer letné popoludnie, ho D., idúc zo školy domov okolo ich domu, prepadla v záhrade hartusiac s komentárom „D. Ty si už doma a ani sa neozveš!“ Zavelila: „popoludní u nás doma!“ Taktiež sa dohodli, že večer pôjdu do letného kina na film „Syn kapitána Blooda“. Keď totiž pred tromi rokmi ležal na ortopedickej klinike v Prahe po ôsmej operácii bedrového kĺbu (volali to vtedy „korekčná osteotómia“) priniesla mu dcéra jeho krstného otca maminho najstaršieho brata inžinierka ekonómie J. do nemocnice darček: knihu Rafaela Sabatiniho „Odysea Kapitána Blooda“. Po veľkolepom návrate z nemocnice domov – letel aerotaxíkom L-200 Morava z Ruzyňského letiska – jej ju požičal. Obom sa tá kniha veľmi páčila.

Poznali sa od detstva a navždy mu zostalo záhadou prečo sa zamiloval práve do tejto učiteľskej, vzorovej, luteránskej „dcérenky“ – on katolík zo zmiešaného manželstva katolíka a evanjeličky. Niežeby na tom vtedy nejako extra záležalo – ale

2 TUHO...

predsa len.... bol to zádrhel, ktorý sin uvedomil až po mnohých rokoch. Pretože bývali za rohom, tak sa prekonania vzdialenosti chôdzou skoro nebál. D. sa na stretnutie patrične vyštafirovala. Na dvore, hneď za bráničkou, vedľa plechovej vane s vodou, sa slnila v bledošedých plavkách nehanebne ukazujúc svoje nádherné dievčenské nohy. Po istú vzdialenosť nad kolenami asi do polovičky stehien ich dôverne poznal z pohľadov, ktoré nenásytne vrhal, keď sa na pánskom bycikli s rúrou vracala po obede domov zo školy. Videl popri tom aj to, že nosila podväzkový pás a pančuchy. Kdeže sú tie časy?

Prišiel za ňou v novom trojdielnom šedom obleku (t.j. s vestou) na mieru ušitom jeho krajčírskym otcom, košeľou a kravatou, ale predovšetkým s nehorázne drahým najnovším pražským hitom sezóny: čiernymi polovysokými topánkami typu „perká“ (650 Kčs) – na mieru ušitými u mistra Moučku v Spálenej ulici. Ich nosenie tuším započal koncom 50. rokov americký rocker Gene Vincent, vtedy pôsobiaci v Anglicku, od ktorého ich nosenie pravdepodobne prevzali Beatles, ktorí sa s ním stretli pri vzájomnom koncertovaní v Cavern klube, kde inde ako v Liverpoole. Rozprávali sa o všetkom možnom, vrátane amerického rokenrolového klavíristu a speváka Jerry Lee Lewisa – a on sa príjemne začudoval, že ho D. pozná – hrala totiž na klavíri, dokonca aj s jeho mladším bratom huslistom na súťaži, avšak len klasiku... Slnko tuho páliło a on sa v obleku sa patrične potil (sťa somár v kufria patrilo mu to) a tajne sa v kútiku duše modlil, aby tú cestu na film Syn kapitána Blooda (1962) prežil bez úrazu. Cesta do kina, cez most nad rozbúrenou riekou Váh (bol to rok zátop), ubiehala rýchlo, len čo sa zbavil darčeka pre ňu z Prahy: bibliofilského výťažku básne Andreja Sládkoviča „Marína“ viazanom v bielej koži. V kine ho pot zalieval druhýkrát, a to priebežne: Sean Flynn (syn Errolla Flynna) bol proti nemu ťažká konkurencia, a on si naraz s nezvyčajnou jasnosťou uvedomil, že

táto jeho tajná, niekoľkoročná láska nemôže vydržať váhu a realitu obyčajného každodenného života. Vopred cítil vo vzduchu nebotyčné sklamanie. Podistým nie kvôli dievčaťu, ale predovšetkým kvôli sebe. Nešlo mu totiž na rozum, že by ho táto mierne blond'avá modrooká dievčinka (typu a líf Marylin Mon roe) mohla vôbec ľúbiť. Nakoniec, veď jej už pred tromi rokmi lístočkom vyznal lásku bez akejkolvek, čo i len najmensej odozvy z jej strany. veľa nádejí si nedával.

Po skončení filmu mu veru nebolo veľmi do reči. Slovamí amatérskeho internetového kritika: „Dobry širokouhly, technicolorovy bukanyrsky film s peknu hudbou, jen mi prijde, ze clovek, který delal bojovou choreografií, se podílel i na filmu Barabáš.” mu ten film nepridal na sebadovere. Napriek tomu, keď spolu cestu domov cez rozbúrenú rieku prekonali bez úhony, jej na rohu ulice základnej školy, pred kúriou grófa Révaya, pod zhasnutou lampou vyznal prostým „Lúbim ťa D.” lásku. Napodiv reagovala kladne s tým, že však aj jej rodičia to už vedia, že sa za ňou „blázni“. Vtedy ho oblievali poty už po tretíkrát za jeden jediný deň. A to všetko iba kvôli nej! Pritisla sa k nemu celým telom ako vinič ku svojmu opornému kolíku, a tak ju chtiac-nechtiac celý zapýrený a hanbiaci sa pobozkal. Bozk to bol taký neslaný nemastný len na pery a jej studené pery mu výrazne pripomenuli rybí čumák. Nevdojak si spomenul na svoj prvý a to skutočný bozk tzv. „francúzák“. Nezavinene ho dostal od rozšantenej, zrejme skúsenejšej šest'náročnej pacienty pred troma rokmi, keď ležiac bezmocne v sádre na posteli v nemocnici. Nedalo sa to ani len zďaleka porovnať. Vlastne to bolo celé také nehorázne sklamanie. Tak či onak krvi by sa v ňom nebol dorezal a cítil, akú malú má nielen dušičku. Pretože sa vtedy oholil (hoci veľmi nebolo čo, tiahlo mu vtedy na ledva 19. rok života) a použil po „oholení“ výdatnú dávku kolínskej vody Roxanu, celú

4 TUHO...

noc cítil jej tuhú vôňu v nose. A akýmsi šiestym zmyslom zacítil, že jeho prvá veľká láska zostane platonická.

Od tých čias sa s tou kolínskou vodou už nestretol, a s ňou koniec-koncov už prakticky taktiež nie. Tým sa to všetko skončilo – tak nejako do vytratenia. Sklamáním. Nevedno či obojstranným.

Hoci boli takmer susedia, („the next door girl went a-walking“ ako sa spieva v známej Elvisovej klasike) stretli sa v živote tak málokrát, že mu na spočítanie vzájomných stretnutí stačili prsty oboch rúk. Azda si ju nezaslúžil? ...! Tuhé, ale pravdivé doznanie samému sebe?! Nikdy, do konca svojho života, sa už nedozvedel, čo si ona o tom vzťahu naozaj myslela a prečo mu vtedy potvrdila slovami svoju lásku. Ale le slovami – smiešne a ironické!

Ale nakoniec bol rád, že má na staré kolená celkom fajn spomienku a že sa to skončilo tak ako sa patrí na prvú veľkú lásku. O ilúzie treba prichádzať neskôr.